

Natalia POCIUMBAN

anul I, Facultatea de Istorie și Geografie,
Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava

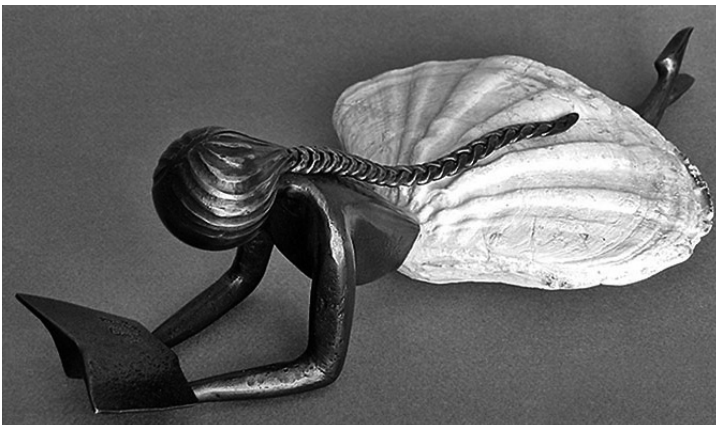
CURCUBEUL

Ghemuită sub picăturile de ploaie, cu trupul tremurând de dor, cu pleoapele jucăușe, dar închise de praful amintirilor, cu neputința de a percepe realitatea, am rămas să trăiesc în propria temniță a gândurilor. Simt cum vântul gingaș se joacă în părul meu, ploaia îmi îneacă lacrimile și se prinde în dans.

Totul a început cu prima picătură căzută pe obrazul meu. Ca mai apoi sufletul să se avânte în firele argintii pentru totdeauna. Fiind preocupată de jocurile copilăriei, așteptam ploaia pentru a alerga desculță prin iarba fragedă și zglobie. Îmi creștea inima când știam că ploaia mă va ajuta să cresc. Așa au trecut ani și ani... Plină de gânduri, pierdută în iubirile din romane, am simțit un fior în timp ce recitam o poezie pe un deal singuratic, în bătaia vântului, și atunci sufletul fugar a început să cutreiere liniștea din tăcere...

Stau ghemuită și ascult melodia. Mă las sedusă de ea, de cea care îmi este părtaşă la toate. A crescut odată cu mine. Îmi pictează gândurile cu paleta culorilor oferită de mine. Sunt culori stinse și unele care ard prea tare, dar știe ea ce face... Acum se zbuiciumă și știu de ce, pictează ceva dureros...

lubesc ploaia, dar mereu am așteptat curcubeul!

NATALIE

PORTRETUL A DOI BĂTRÂNI

Cât de frumos valsează frunzele în bătaia vântului, iar ramura, ca un cavaler, le urmărește fiecare mișcare, dăruindu-le nenumărate îmbrățișări. Am devenit un fan al acestei priveliști sau doar un suflet rătăcit printre regrete. Mirosul proaspăt de iarbă verde îmi amintește de acel moment când firele de iarbă gemeau sub coasa mânărită de două brațe puternice, ale căror palme crăpate și obosite nu conțineau să muncească. Trist se leagănă copacul la fereastra mea. Îmi șoptește un dor și-mi citește povești spuse odată de bunica, la gura sobei. Câte amintiri pot să țină rădăcinile unui singur copac?

S-au cuibărit în suflet atâtea gânduri... Însă pentru a le da glas, nu găsesc cuvintele potrivite și puterea cuvenită. Doar nucul de lângă trecerea timpului mă ascultă și-mi tot așază cuvintele pe funia înghețată, lângă rufele albe și degerate. O mână se silește să le strângă, o mână gingașă, dar roșie de frig și crăpată de atâta muncă. Grăbindu-se, i-au ieșit câteva bucle albe de sub basma. Fulgii de nea se joacă gingaș și elegant cu ele. O privesc cu atâta dragoste, cu atâta dor și uite că nu mă-ncumet să o strig. Vreau să o întâmpin, să o ajut, dar zăpada e prea rece, mi se face atât de frig, căci a început să mă certe că iar am uitat de ciorapii împlețiți cu răbdare și dragoste de bunică. Aș vrea să-i spun că nu am uitat, ci că sărmana nu a apucat să-mi termine ultimul ciorap...

Trece o adiere de vânt și-mi șterge lacrimile. Tresar ca dintr-un vis. Și totuși, ce coroană mare și bogată are nucul! M-aș legăna în scrânciobul care era uite pe creanga asta mai joasă decât celelalte. Dar funia a dispărut și au rămas doar acele cicatrici. Semnele care ascund copilăria, ascund trecutul, trecerea timpului și portretul a doi bătrâni.

Cum le schimbă timpul pe toate... Le așază după rânduiala lui, gospodărește în viața fiecăruia, macină praful de amintiri, plămădește pâine în covata coșcovită, deschide ferestrele, șterge praful, gustă bucatele și așteaptă.